

En kötü hareket en iyi programdan iyidir

YUNANİSTAN İÇİN “ARTIK HIÇ BİR ŞEY ESKİSİ GİBİ OLMAYACAK”

AZİZ KÜÇÜK

Neoliberalizm 2000’li yıllarda dünyanın Güney Konisi’nde sağlam bir tokat yemişti. Arjantin sokakları hala IMF’ye bağlı ekonomistlerin kâbusu olmaya devam ediyor olsa gerek. Bu sefer Araplar kapıyı çaldı. Mısır’da ilk ayaklanma sokaklarda kendini gösterdiğinde Firavunlar 19 uçakla ülkelerini terk etmişti. Mübarek’in kısa sürede gerekli adımları atacağı ve Tahrir’deki kalabalığın sessiz bir şekilde dağılacağı bekleniyordu. Sonuç ne olursa olsun, Mısır’da halk ve özellikle gençler tarih yazdı ve yazmaya devam ediyorlar. Brüksel-Paris-Washington süreci hiç de iyi idare edemediler, ülkelerinin kötü kalecileri oldular. Obama yönetiminde ABD aynı gün Mısır ile ilgili beş ayrı açıklama yapmak zorunda kaldı.

İsyan kervanında “Arap Baharı”nın yanında istikrarlı bir seyir izleyen, öldürülen Alexis’den sonra resmi tarihe inat daha da kardeşleştığımız Yunanistan var. “Model” tartışmalarında denklem tersten kurulunca kâh Tunus’a reformlar anlamında örnek oluyoruz kâh Tahrir’e en genel anlamıyla “devlet” anlamında yol gösteriyoruz. Yunanistan’a gelince çalışkan öğrenci edasıyla ekonomi alanında piyasa ekonomi-

sinin sihirli sözcüğünü reçeteye yazarak “Komşu sen de başara bilirsin” diyoruz. Bu sihirli sözcüğün adı elbette özelleştirme. Atina uzun süredir yanıyor. Bugün dünya analizi yapanlar tarafından ibretlik olarak gösterilen Yunanistan gerçekten bu duruma nasıl geldi? Bunun dışında Avrupa Birliği, ABD ve IMF ne yapmak istiyor?

YUNANİSTAN’DA NELER OLUYOR?

Yunanistan için esasında isyan vakti 2008 yılında başlamıştı. Geniş çaplı öğrenci eylemleri ülkeyi yangın topuna çevirince devletin kolluk kuvvetlerinin nasıl acizleştiğini izledik. Hatta kimi zaman ileriye giderek Youtube’dan kahkahalar eşliğinde tekrar tekrar izledik. Şimdi yeniden Sintagma Meydanı işçiler, öğrenciler ve işsizler tarafından işgal ediliyor. Yüksek sesle herkes “Yunanistan iflas etti” diyor. Bankalardan alınan yüksek faizli borçlar, bütçedeki büyük açık, freni patlamış ekonomi. IMF ve Avrupa Birliği telaş içersinde usanmadan ülkeyi kurtarmak için üst üste paket açıklıyorlar. Yunanistan’ın sadece Fransa bankalarına 49 milyar dolar, Alman bankalarına ise 30 milyar dolar ve İngiliz bankalarına 14 milyar dolar borcu var. Yardım paketlerinin amacının Yunan halkının değil

Yunanistan devlet tahvillerini alan banka ve sigorta şirketlerinin kurtarılması olduğunu söylemek lazım. Bizim 2000’li yıllarda ekonomi üzerine konuşurken sıkça başvurduğumuz “kemer sıkma” ve

özelleştirme politikaları ise klasik olarak önerilen yol haritası. Bununla birlikte birçok kazanım tırpanlanmakta, hak gasplarına neden olmakta.

GERÇEKTE YUNANLILAR TEMBELL Mİ?

Türk egemen basınında Yunanistan ile yayınlanan haberlerin ana vurgusu Yunan halkının tembel olduğu ve çalışmayı sevmediği. Bu haberlerin hangi niyetle yapıldığı zaten ortada. Ancak Yunanistan’da AB üyeliğinden önce 5 büyük tersane vardı. AB üyeliği ile birlikte bu tersanelerin hepsine kilit vuruldu. Avrupa ile bütünleşmek birçok “yapılanmayı” beraberinde getirdi. Bir dönem tarımsal nüfus Yunanistan’da yüzde 30’lardaydı şimdi ise yüzde 8’lerde. Tarımsal üretimin iflasa sürüklenmesi için her şeyi yaptılar. Adım adım Yunanistan’da üretim tasfiye edildi. Bugün dünya egemenleri Yunanistan’a “garsonluk” misyonu biçiyor. Özal döneminde Kıbrıs’a nasıl sadece turizm üzerinden değer biçiliyorsa AB de Yunanistan’a o misyonu biçiyor. Vakti zamanında verilen yardım paketlerinin, borçların, akıtılan paranın değişmez şartı, üretimin tasfiyesi idi.

AVRUPA BİRLİĞİ VE KURTARMA OPERASYONU

“Bugün, 20 yıl sonra daha Avrupalı bir Yunanistan, daha Avrupalı bir Yunanlı var artık. AB aday ülkelere nasihat bile verebilecek bir Yunanistan.” Birkaç yıl önce Yorgo Kırbaği böyle bildiriyordu Atina’dan. 2011 yılında ise panik ve korku sarma-

lında “kurtarma paketleri” açıklanıyor. Çünkü Yunanistan’ın iflas bayrağını çekmesi AB’nin prestijinin sarsılması anlamına geliyor. Kaldı ki krizin bu ülkelye sınırlı kalmaması ve sırasıyla Portekiz, İspanya ve İtalya’nın kapısını çalması muhtemel. Bu tsunaminin önüne geçilmesi şarttı.

PAKETİN ONAYLANMASI

Haziran ayının sonlarında genel grevler, okul işgalleri ve kitlesel sokak gösterilerinin (ki bunların birinde parlamento kuşatıldı) gölgesinde Yunan halkının geleceği ipotek gösterilerek paket onaylandı. Oylamanın sonucunda 300 kişilik mecliste 154 “evet”, 138 hayır ve 2 çekimser oy kullanıldı. Papandreu gözyaşları içersinde 28 milyar Avroluk “kemer sıkma” planının ekonomiyi hayal edilen noktaya taşıyacağını söyledi.

Meclise sunulan paket onaylanmasaydı AB ve IMF Yunanistan’a toplam 12 milyar Avroluk “yardım paketini” vermeyecekti. Paketin onaylanması ile geniş bir yelpazede işçilerin ücretlerine, öğrencilerin geleceğine el konuldu. Krizle birlikte Almanya ve Avusturya’ya yıllardır ödenen faizler ortaya çıktı. Ortaya çıkan skandallar bütün gerçekleri ifşa etti. Yunanistan için “artık hiç bir şey eskisi gibi olmayacak.”

